U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **I. S.**, zast. Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016, čj. OAM-981/ZA-ZA04-ZA04-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2017, čj. 4 Az 7/2016-55,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je státní příslušník Ruské federace. Do ČR přicestoval sám letecky dne 9. 11. 2015 a požádal o mezinárodní ochranu. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následném pohovoru k žádosti uvedl, že v Rusku má manželku a syna. Je vysokoškolsky vzdělaný v oboru inženýr železniční dopravy a pracoval na manažerské pozici v zahraniční společnosti. Velmi mu vadí současná politická a společenská situace v Rusku. Do roku 2013 žil s rodinou v Omsku. V prosinci 2011 se tam zúčastnil shromáždění asi 600 lidí na podporu svobodných voleb a boje za autonomii Sibiře. Od té doby žalobce v místě jeho bydliště pravidelně navštěvoval policista a vedl s ním neformální rozhovory, na žalobcovu rodinu se vyptával i sousedů. Také kamarádi, kteří se účastnili shromáždění, začali mít problémy. Žalobce se kvůli celé situaci cítil pod nátlakem a začal trpět žaludečními vředy. Proto se nakonec s rodinou přestěhovali do Moskvy. Tam se v březnu roku 2015 žalobce zapojil do smutečního průvodu za zavražděného opozičního politika Borise Němcova. V září 2015 se zúčastnil další demonstrace v Moskvě, kde se sešlo asi 7 000 lidí. Na demonstraci se procházelo přes detektor kovů a policisté tam namátkově kontrolovali doklady, k předložení dokladů vyzvali mezi dalšími také žalobce. Od té doby začal mít stejné problémy jako v Omsku. Do pronajatého bytu v Moskvě se dostavoval obvodní policista, který dokonce vydíral majitele bytu, aby žalobce s rodinou z bytu vyhodil, jinak bude muset začít platit z pronájmu daně. Žalobce se proto rozhodl, že byt opustí. Rodině pronajal v Moskvě jiný byt a sám odcestoval do ČR. S vycestováním neměl problém, vízum získal do pěti dnů. Na doplňující otázky žalovaného odpověděl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany. Neměl problémy se státními orgány, nebyl zadržen

ani vězněn. Návratu do Ruska se bojí proto, že není schopen mlčet a zúčastnil by se zase nějakého protestního shromáždění.

[2] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobcem uplatněné skutečnosti nespadají pod zákonem vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud názoru žalovaného přisvědčil a výše specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost. Nesouhlasí se závěry žalovaného a městského soudu, že důvodem jeho odchodu z vlasti byla obecná nespokojenost s politickou a společenskou situací v Rusku, a že mu při návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí. Připomíná, že se účastnil několika shromáždění a opakovaně se dostal do zájmu policie. Žalovaný si pro své závěry neobstaral maximální možné množství důkazů. Během pohovoru nepoložil doplňující otázky, které by stěžovateli umožnily skutkový děj konkretizovat. Nedostatečné jsou také zprávy o zemi původu ve správním spisu. V žádné z nich se neobjevuje zmínka o shromážděních, kterých se stěžovatel zúčastnil, ani analýza situace demonstrantů v Rusku. Řada zdrojů přitom potvrzuje, že stát nepohodlné osoby zastrašuje a likviduje. Bez zajištění dalších důkazů tedy nelze tvrdit, že stěžovatelova tvrzení jsou jen spekulací. Městský soud navíc náležitě neodůvodnil závěr, proč újma hrozící stěžovateli nedosahuje intenzity pronásledování. Neprovedl ani důkaz, který popisuje stěžovatelův zdravotní stav v době, kdy pobýval v Rusku. Tento důkaz měl prokázat důvodnost jeho obav.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Ve vztahu k námitce nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu a nedostatečného dokazování, NSS odkazuje na konstantní praxi (viz rozsudky ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS či ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004, č. 1095/2007 Sb. NSS). Stěžovatel žalovanému vyčítá, že se nezabýval situací demonstrantů v Rusku, zejména účastníků shromáždění, ke kterým se stěžovatel připojil. NSS uvádí, že zprávy o zemi původu založené ve správním spisu se problematice svobody shromažďování v Rusku věnují. Podle NSS však žalovaný nebyl povinen se situací demonstrantů na konkrétních shromážděních detailněji zabývat. Negativní skutečnosti, které stěžovatel v souvislosti s účastí na demonstracích zmiňoval, totiž nemohou být azylově relevantním důvodem. NSS upozorňuje na to, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází (srov. např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003-41).

pokračování

[7] Stěžovatel tvrdí, že mu měl žalovaný položit další doplňující otázky. Podle NSS však žalovaný položil stěžovateli mnoho konkrétních otázek, které souvisí s jeho postavením a osobní situací. Na závěr se stěžovatele výslovně zeptal, zda chce uvést nějaké další skutečnosti, které by měl vzít při posuzování žádosti v potaz. Stěžovatel v reakci na to odpověděl, že ho nic dalšího nenapadá a vše žalovanému již řekl. Výslech stěžovatele proto NSS považuje za dostatečný.

[8] Stěžovatel v průběhu správního řízení pouze obecně uváděl, že se jako řadový demonstrant zúčastnil celkem tří shromáždění v Rusku. Poté ho opakovaně navštívila policie, cítil se kvůli tomu pod tlakem, a proto se přestěhoval. V tomto období také začal trpět žaludečními vředy. Krom zmíněných skutečností stěžovatel nepopsal žádné negativní následky plynoucí z účasti na demonstracích. S rodinou se opakovaně stěhoval na základě vlastního rozhodnutí. Vyloučil, že by měl nějaké závažnější problémy se státními orgány, byl zadržen či vězněn. Rusko opustil bez jakýchkoliv obtíží. Po návratu do Ruska se neobává žádného bezprostředního nebezpečí, pouze se bojí, že se znovu zapojí do nějaké demonstrace a popsané problémy se budou opakovat.

[9] Žalovaný i městský soud dospěli k závěru, že tyto skutečnosti nemohou být důvodem pro udělení azylu. Tento závěr je v souladu s judikaturou NSS, který v minulosti dovodil, že několik předvolání stěžovatele na národní výbor za účelem podání vysvětlení z důvodu účasti na protivládní demonstraci není azylově relevantním důvodem (viz rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2004, sp. zn. 3 Azs 64/2004-58, č. 642/2005 Sb. NSS). K obdobným závěrům ostatně dospěl NSS také ve věci přezkumu žádosti o mezinárodní ochranu manželky a syna stěžovatele (usnesení ze dne 8. 3. 2018, čj. 10 Azs 391/2017-51, bod 16). NSS nepopírá, že se stěžovatel mohl cítit pod tlakem a v důsledku toho začít trpět žaludečními vředy. Popsané skutečnosti však nemohou dosahovat intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ani nebezpečí vážné újmy podle § 14a téhož zákona. Proto NSS nepovažuje za nezákonné, že městský soud v této souvislosti neprovedl důkaz popisující stěžovatelův zdravotní stav v době, kdy pobýval v Rusku. NSS současně nesdílí názor stěžovatele, že městský soud své závěry o nedostatečné intenzitě k založení pronásledování neodůvodnil srozumitelně a v potřebném rozsahu. Stěžovatel cituje pouze krátkou pasáž z napadeného rozsudku, městský soud se však této otázce detailně věnuje na s. 4 a 5 napadeného rozsudku.

[10] NSS proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu